

Arrest

nr. 82 894 van 12 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. HINNEKENS en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 5 april 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 25 januari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Marehan-clan (Darod < Marehan < Awsame). U werd op 27 december 1987 geboren te Tugaarrey, in de provincie Lower

Shabele en bleef er uw hele leven wonen. Uw eerste zus N. overleed in 1990. In 2003 werd uw tweede zus B. geboren, maar datzelfde jaar overleden uw vader M. M. en moeder G. K. H. (Darod < Marehan < Awsame). Sindsdien draagt u de voogdij over uw jongere zus B.. Op 12 juni 2006 trouwde u in Tuberey met D. J. A. (Darod < Marehan < Awsame < Hassan). Uw man was afkomstig uit Kismayo in de provincie Lower Juba. Hij had gestudeerd in India en was in 2005 leraar geworden in Qorioley, een stad op 6 kilometer van Tugaarrey. U hebt geen kinderen. Als beroep verkocht u groenten in Qorioley, waar u sinds 2004 elke dag heen ging. In november 2010 kwamen 2 mannen van Al Shabaab uw man vragen om voor hen te werken. Een week later kwamen ze nog terug naar zijn school en zeiden dat hij zich binnen de 2 maanden moest aanmelden bij het kamp van Al Shabaab in Qorioley. Uw man wilde hier niet op ingaan en is daarom gevlucht. Hij heeft u daar niet over ingelicht en u hebt sindsdien niets meer van hem vernomen. Na de verdwijning van uw man was er een collega van uw man, M. genaamd, die u bezocht, u eten bracht en u financieel ondersteunde. Op 1 maart 2011 kwamen 2 mannen van Al Shabaab uw huis binnen. De deur stond open en ze zochten mensen om te rekruteren. M. was op dat moment bij u. De mannen van Al Shabaab vroegen waarom jullie samen waren en zeiden dat er overspel gepleegd werd. Ze sloegen u met achterkant van een geweer op het hoofd. U viel bewusteloos neer en werd later die dag wakker in een cel in Qorioley. U hebt uw jongere zus B. sindsdien niet meer gezien. M. werd eveneens opgesloten in dezelfde gevangenis. In de nacht van 2 maart 2011 kwamen 2 mannen naar uw cel en werd u verkracht. Op 3 maart 2011 werd u naar een rechtbank gebracht en veroordeeld tot de dood door steniging. U zou op 5 maart 2011 gestenigd worden. In de nacht van 3 maart 2011 kon u met de hulp van M. ontsnappen. Twee mannen die familie waren van M. kwamen om 1 uur 's nachts naar uw cel en braken uw cel open. Ze lieten ons vrij en we renden weg van die plek. Samen met M. bent u vervolgens met de wagen weggevlucht naar Nairobi in Kenia. Op 8 maart 2011 kwam u er aan. U verbleef er tot 4 april 2011 omdat u moest wachten op geld om de smokkelaar te betalen. Op 4 april 2011 nam u het vliegtuig naar Frankfurt in Duitsland. Vervolgens werd u op 5 april 2011 met de auto naar België gebracht. Op 6 april 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een geboorteverklaring neer die u hebt verkregen bij de Somalische ambassade in België. Verder legt u een medisch verslag neer van een opname van 30 april 2011 tot 18 mei 2011 in de dienst psychiatrie van het Universitair Ziekenhuis te Brussel.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Met betrekking tot de door u ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan de bedenking gemaakt worden dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten.

Ten eerste laat uw geografische kennis over uw regio van herkomst: de dorpen Tugaarrey en Qorioley in het bijzonder en Somalië in het algemeen, te wensen over. U verklaart dat u afkomstig bent uit Tuberey en verklaart dat dit dorp op 6 kilometer van Qorioley ligt (gehoor CGVS, p.2,3). Dit werd zo genoteerd bij uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) op 6 april 2011. Het werd ook zo genoteerd door de tolk bij het gehoor op het CGVS op 5 januari 2012 (zie notities toegevoegd aan het dossier). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt echter dat er geen dorp met deze naam in de nabije omgeving van Qorioley ligt. Wel is er een dorp met de naam Tugaarrey vlakbij Qorioley. Ook op de door u neergelegde geboorteverklaring staat Tugaarrey vermeld als uw geboorteplaats. Het is dan ook vreemd dat u uw geboorteplaats en tevens de plaats waar u uw hele leven woonde niet correct wist uit te spreken bij de DVZ en bij het CGVS. Uw kennis over Tugaarrey is ook beperkt. Ondanks herhaaldelijk aandringen slaagt u er niet in meer te vertellen dan dat het landbouwgebied is, dat het een kleine plek is, dat er kleine huizen zijn die van hout gemaakt zijn, dat er weinig huizen zijn en dat er geen straten of elektriciteit zijn (gehoor CGVS, p.8). Alhoewel het een klein dorp betreft zou toch verwacht mogen worden dat u iets meer en iets gedetailleerder zou kunnen vertellen over de plaats waar u uw hele leven gewoond hebt, zeker als hier herhaaldelijk op wordt aangedrongen. Als u gevraagd wordt om omliggende dorpen of steden van Tugaarrey te benoemen slaagt u er in slechts 3 plaatsen te benoemen, namelijk Sarsoley, Bujaalu en Qaras Jerow (gehoor CGVS, p.9). In de informatie waarover het CGVS beschikt is hierover echter niets terug te vinden. Het lijkt er dan ook op dat deze dorpen helemaal niet bestaan of toch niet in de omgeving liggen van Tugaarrey. Als vervolgens 13 omliggende dorpen van Tugaarrey en van Qorioley benoemd worden en u gevraagd wordt om aan te geven of u deze kent en om deze te duiden, geeft u aan er slechts 1 van te kennen, namelijk Jasiira (gehoor

CGVS, p.11). U weet dus met andere woorden geen enkele van de omliggende dorpen of steden van Tugaarrey zelf te benoemen en kent slechts 1 van de 13 genoemde omliggende dorpen.

Ten tweede laat uw socio-politieke kennis over uw regio van herkomst te wensen over. Aangezien Tugaarrey, volgens de informatie van het CGVS en volgens uw eigen verklaringen (gehoor CGVS, p.8), een klein dorp is, wordt hier gepeild naar de socio-politieke kennis over Qorioley. Op de vraag wie de controle had over Qorioley sinds de start van de burgeroorlog in 1991 tot de komst van Al Shabaab in 2008, verklaart u dat u het niet weet en dat u enkel Inda'ade kent. U weet ook niet tot welke clan hij behoort (gehoor CGVS, p.10). U kent ook geen namen van lokale leiders van Al Shabaab ondanks het feit dat ze volgens uw eigen verklaringen al sinds 2008 de controle hebben over Qorioley (gehoor CGVS, p.10). U kunt dus over een periode van 22 jaar, namelijk vanaf 1991 tot nu, maar 1 krijgsheer benoemen die de controle had over Qorioley. U weet niet tot welke clan deze krijgsheer behoort. Uw socio-politieke kennis over uw regio is met andere woorden erg beperkt. Het feit dat u in 1987 geboren bent en dus nog jong was gedurende deze periode geldt weliswaar als verzachtende omstandigheid, maar volstaat niet om uw zeer gebrekkige socio-politieke kennis over uw regio te verklaren.

Ten derde blijkt uit uw gehoor voor het CGVS dat uw algemene kennis van het Somalische clansysteem bijzonder beperkt is. Uw kennis over uw eigen Marehan-clan is weliswaar voldoende (gehoor CGVS, p.3). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt echter dat de Marehan-clan ook voorkomt in delen van Kenia en Ethiopië. Eveneens volgens informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt dat het thuisland van de Marehan-clan zich niet in de buurt van Tugaarrey of Qorioley bevindt. Dit vindt bevestiging in uw eigen verklaringen dat er weinig Marehan in Tugaarrey wonen en dat er ook weinig Marehan in de hele provincie Lower Shabele wonen (gehoor CGVS, p.7). U verklaart ook dat het geboorteland van uw subclan in El-Ad ligt (gehoor CGVS, p.7), wat vlakbij de Ethiopische grens is, in de provincie Hiraan en op meer dan 400 kilometer afstand van Qorioley en Tugaarrey (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Op de vraag waarom u en uw ouders en uw man in Tugaarrey woonden, antwoordt u dat u er geboren bent, dat uw familie er woont en dat uw ouders er nooit iets over verteld hebben (gehoor CGVS, p.7). U slaagt er met andere woorden niet in een verklaring te geven voor het uitzonderlijke feit dat u als lid van de Marehan-clan in Tugaarrey in de provincie Lower Shabele, ver weg van uw thuisland, zou gewoond hebben. Op de vraag welke clans er wonen in Tugaarrey, geeft u volgende clans: Jareer, Garre, Bagadi, Dir (Bimal). U zegt daarbij dat u deze kent (gehoor CGVS, p. 8). Op de vraag of de Garre behoren het tot een grotere clangroep, antwoordt u dat u het niet weet. Op de vraag of de Bagadi behoren het tot een clangroep, antwoordt u dat u het niet weet. Op de vraag naar subclans van Jareer, antwoordt u dat u er geen kent. Op de vraag naar subclans van Bimal, antwoordt u dat u er geen kent. Op de vraag naar subclans van Bagadi, antwoordt u dat u er geen kent. Op de vraag naar subclans van Garre, antwoordt u dat u er geen kent, maar dat het bij Darod behoort (gehoor CGVS, p.8). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt echter dat de Garre tot de Digil-clan behoren en niet tot de Darod. De vaststellingen van uw gebrekkige en foutieve kennis over de clans in uw dorp Tugaarrey zijn bovendien uiterst bevreemdend gezien het belang van clankennis in de Somalische samenleving. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt dat in de Somalische samenleving genealogische afstammingslijnen aan kinderen aangeleerd worden vanaf een zeer jonge leeftijd en patriarchale afstamming tot in de details mondeling wordt doorgegeven.

Uit voorgaande opmerkingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten. Uw kennis van het land dient immers in de eerste plaats te worden afgetoetst aan uw kennis van uw onmiddellijke leefomgeving. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal hebt afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia (zie informatie in administratief dossier). Het feit dat u de Somalische taal spreekt doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling over de ongeloofwaardigheid van uw Somalische nationaliteit.

Evenmin kan u de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. U heeft immers tijdens uw asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong. Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of

een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: de geboorteverklaring die u op 27 december 2011 hebt verkregen bij de Somalische ambassade in België volstaat niet om de bovenstaande vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw Somalische nationaliteit te wijzigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die toegevoegd is aan het dossier, blijkt immers dat Somalische identiteitsdocumenten, uitgegeven na 1991 weinig tot geen bewijswaarde hebben. Dit alles heeft te maken met de vernietiging van het geheel aan bronnen (archieven, registers, enz.) tijdens de burgeroorlog, waardoor het onmogelijk is om de identiteit van de aanvrager via officiële bronnen te verifiëren. Gezien de afwezigheid van een centraal bestuur in de Somalische republiek, worden documenten die uitgereikt zijn na de omverwerping van Siad Barre in 1991, door een meerderheid aan landen, niet aanvaard als officiële, en dus rechtsgeldige, documenten. Wat de praktijk aan de Somalische ambassade in Brussel betreft, kampt deze instantie ook met het probleem dat zij niet over de nodige middelen beschikt om de identiteit/ nationaliteit van de aanvrager te controleren. De verificatie gebeurt dan op basis van andere bronnen; kennis over het gebied, getuigen, oude documenten, connecties, ...". Zoals ook gangbaar is bij andere Somalische instanties die dergelijke documenten afleveren omdat er eenvoudigweg geen mogelijkheid is voor Somaliërs om hun nationaliteit via referentiebronnen te bewijzen. Wat de documenten zelf betreft, kunnen deze inderdaad uitgereikt zijn door de Somalische diplomatieke vertegenwoordiging hier in België, dus het betreft hier dan authentieke documenten wat de vormvereisten betreft. Maar de 'bottom line' blijft dat de identiteit van de aanvrager niet kan worden gecontroleerd omwille van de afwezigheid van bronmateriaal. Deze stelling vindt ook bevestiging in de door u afgelegde verklaring bij het CGVS over de geboorteverklaring die u op 27 december 2011 hebt verkregen bij de Somalische ambassade in België. U verklaart dat u, om deze geboorteverklaring te verkrijgen, vragen moest beantwoorden over uw geboorteplaats en over uw clan en dat dit interview 10 minuten in beslag nam (gehoor CGVS, p.6). Het door u afgelegde interview kan dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als een diepgaand onderzoek naar uw afkomst.

Bij het tweede door u neergelegde document, een medisch verslag van een opname van 30 april 2011 tot 18 mei 2011 in de dienst psychiatrie van het Universitair Ziekenhuis te Brussel, moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. In het medisch verslag is sprake van een aanpassingsstoornis die zich uit in depressieve symptomen en een acute stressstoornis. Ten eerste blijkt uit dit medisch verslag niet dat er een oorzaak-gevolg verband zou zijn tussen enerzijds de feiten die zich volgens u in het herkomstland hebben afgespeeld en anderzijds de in het ziekenhuis vastgestelde symptomen. In het medisch verslag vertrekt men vanuit uw verklaringen over de gebeurtenissen in het herkomstland en worden deze gelinkt aan de vastgestelde symptomen. Het is echter evengoed mogelijk dat de vastgestelde aanpassingsstoornis veroorzaakt werd door bijvoorbeeld een aanpassingsprobleem in België, een traumatisch verlopen reisroute naar België of nog iets anders. Ten tweede is het zo dat de opname kortstondig was, namelijk van 30 april 2011 tot 18 mei 2011, ofwel 19 dagen. Ten derde werd u op 18 mei 2011 uit het ziekenhuis ontslagen, wat op de datum van het gehoor bij het CGVS toch al meer dan 7 maanden geleden is. Er is geen tweede opname geweest, volgens de door u neergelegde informatie was er na uw ontslag geen verdere behandeling. U legt ook geen andere medische verslagen voor. Er is enkel uw verklaring dat u nog medicatie neemt (gehoor CGVS, p.6). We kunnen er dan ook vanuit gaan dat u ongeveer 7 maanden geleden een korte crisis kende waarvan de oorzaak niet bekend is en dat uw situatie momenteel gestabiliseerd is. Deze stelling vindt ook bevestiging in het feit dat er tijdens het gehoor bij het CGVS geen vaststellingen gedaan werden die zouden kunnen wijzen op enig disfunctioneren. U gedroeg zich normaal tijdens het gesprek en gaf ook geen chaotische indruk.

Er kan nog opgemerkt worden dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig document dat uw reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster stelt dat “*onder meer de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn*” geschonden worden, alsmede artikel 1 van het Verdrag van Genève en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster haalt eveneens aan dat de motivatie van de beslissing gebrekkig, onjuist en onvoldoende is en dat het CGVS machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en in de zin van subsidiaire bescherming die verzoekster naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken. Verzoekster meent dat er eveneens sprake is van een manifeste beoordelingsfout, van een schending van het principe van goede administratie en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster verwijst tevens naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en haalt doorheen het verzoekschrift diverse rechtsleer en rechtspraak aan. Verder in het verzoekschrift haalt verzoekster nog de rechten van de verdediging, de artikelen 6 en 14, §1 EVRM aan.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van “*het principe van goede administratie*” is dan ook onontvankelijk nu dit beginsel de Raad niet bekend is.

2.5. Machtsafwending houdt in dat een orgaan de bevoegdheid die hem werd verleend tot het bereiken van een bepaald doel van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven. Verzoeker voert niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing en het middel, voor zover het gesteund is op machtsafwending, niet ontvankelijk is (RvS 5 juli 2007, nr. 173.195).

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr.

154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.7. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoont hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen. Artikel 6 van het EVRM is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169). Evenmin kan worden ingezien, en wordt evenmin toegelicht, hoe een schending van artikel 14 EVRM zou voorliggen.

2.8. Verzoekster vraagt, zonder enige toelichting, de zaak te verwijzen naar een drieledige kamer. Er is geen grond voorhanden om de zaak met toepassing van artikel 39/10 van de voormelde wet van 15 december 1980 door een drieledige kamer te laten behandelen.

2.9. Verweerder wijst er tot slot terecht op dat *“het verzoekschrift voor een groot deel bestaat uit theoretische overwegingen die verzoeker niet betreft op de motivering van de bestreden beslissing, daar waar een middel juist een concrete grief moet inhouden gericht tegen de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2005, nr. 139.948; RVS 31 januari 2005, nr. 139.953). Bepaalde zinnen in het verzoekschrift zijn bovendien niet meer dan een loutere aaneenrijging van woorden, doorspekt met taalfouten en zonder interne logica. Dezelfde wetsartikelen en rechtspraak worden daarbij verschillende malen herhaald.”* Daargelaten dat het verzoekschrift ongestructureerd en onzorgvuldig is opgesteld, kan de Raad enkel ingaan op hetgeen concreet en verstaanbaar gemotiveerd is. Het komt de Raad immers niet toe te speculeren over de mogelijke bedoeling van verzoeksters argumenten.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekster – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. De asielzoeker moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.1.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeksters verklaringen tegenstrijdig zijn over de kern van haar asielrelaas. Immers berust de ingeroepen vervolging op haar beschuldiging van overspel omdat zij *“samen met M. thuis”* was (gehoorverslag CGVS p. 13-14), wat klemt met haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat *“Eén van de collega’s van mijn man gaf mij geld om mij te helpen. Een lid van de Al-Shabaab had dit gezien”*, en *“Mijn zus B. was bij mij op het moment dat ik geslagen en*

bewusteloos viel." (vragenlijst DVZ vraag 3.5), wat meteen -gezien de aanwezigheid van een derde- de beschuldiging van overspel ongeloofwaardig maakt en dus de waarachtigheid van haar asielrelaas.

3.2. Voorts benadrukt verweerder terecht dat verzoekster niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Somalië.

3.2.1. Verzoekster stelt dat zij haar leefwereld beschreven heeft in het door haar gesproken Somalische dialect, dat dit dialect uiteraard kan verschillen van wat in de officiële documenten terecht komt of terecht komt in de kaarten van het gebied, zoals Google, waar men uiteraard minder aandacht heeft voor hoe een dorp of een plaats genoemd worden in het eigen dialect. Verzoekster stelt dat daarbij zich ook een aantal problemen kunnen stellen naar de omzetting naar het Nederlands / de Westerse taal. Verzoekster wijst erop dat het niet onwaarschijnlijk is dat de door haar gegeven benaming "Tuberey" in het door haar aangewende dialect inderdaad zo genoemd wordt, dat deze benaming er trouwens op lijkt. Verzoekster verwijst in dit verband naar haar geboorteakte, uitgereikt door de Somalische ambassade in België, waaruit blijkt dat de door verzoekster opgegeven plaats door de ambassadeur werd omgezet in de officiële benaming, zijnde "Tugarey". Verzoekster wijst erop dat het CGVS deze plaats betitelt als "Tugaaray", wat aangeeft dat er een verschil kan zijn omtrent het weergeven van eenzelfde plaats. Verzoekster haalt aan dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld dat zij meer elementen heeft gegeven aangaande haar dorp, namelijk dat zij verklaarde dat er geen school, geen moskee was, dat er evenmin door het dorp een rivier stroomt (gehoor CGVS, p. 8). Verzoekster stelt dat zij een open vraag heeft gekregen om haar dorp te omschrijven, dat ze de vraag naar het dorp beantwoordt met een aantal voor haar relevante elementen. Verzoekster haalt onder meer nog aan dat zij niet inziet wat zij nog meer over een klein dorp spontaan zou kunnen toevoegen. Verzoekster verwijst verder naar een passage uit het gehoorverslag (gehoor CGVS, p. 9) en meent dat nergens in de beslissing door het CGVS enige verificatie van de door verzoekster vermelde gegevens inzake Qorioley is gebeurd. Verzoekster wijst er verder nog op dat de door haar gegeven antwoorden aangaande de dorpen/plaatsen rond haar dorp gegeven zijn in haar eigen dialect, dat plaatsen die niet opgegeven zijn in haar eigen dialect niet door haar herkend worden. Verzoekster stelt dat haar leven zich beperkt heeft tot haar eigen dorp en het iets grotere dorp Qorioley.

3.2.2. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen waarheidsgetrouwe identiteitsdocumenten neerlegt, zoals verder zal blijken, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Ook vaste rechtspraak van de Raad van State bevestigt dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst vooral in het geval geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan worden voorgelegd (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij beoordeelt de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden rekening houdend met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

3.2.3. Verzoekster schiet ter zake ernstig tekort, zeker gezien verzoeksters werkzaamheden als groenteverkoopster op de markt te Qorioley, waarvoor zij zich tussen 2004 en 2010 quasi dagelijks tussen Tugaaray en Qorioley diende te verplaatsen. Indien niet uitgesloten kan worden dat een bepaalde dorpsnaam in het dialect een andere fonetische weergave zou hebben, verklaart dit nog niet waarom verzoekster de officiële naam niet correct kan geven van het dorp waar zij beweerdelijk heel haar leven heeft gewoond, noch kennis heeft van de dorpen in de onmiddellijk omgeving van haar dorp, te meer daar verzoekster ook Koranschool volgde en zij getrouwd was met een leraar. Verzoeksters poging tot verschoning overtuigt evenmin, zeker gezien verzoekster "Tuberay" liet corrigeren door "Tuberey" (vragenlijst DVZ vraag 2.5 en verklaring DVZ vraag 5) en ook op het gehoorverslag uitdrukkelijk "Tuberey" wordt genoteerd (zie schriftelijke notities bij het gehoorverslag), terwijl daarenboven op het geboortecertificaat "Tugarey" werd genoteerd. Dat verzoekster diverse malen de verkeerde officiële naam geeft van haar eigen geboorte- en woonplaats, en deze bovendien verkeerdelijk laat corrigeren, haalt dan ook op ernstige wijze haar verklaringen, alsmede de betrouwbaarheid van de voorgelegde nationaliteitsverklaring, onderuit. Daar waar verzoekster verder probeert twee van de drie door haar gegeven beweerde dorpen ("Bujaalu" en "Qaras Jerow") te rijmen met de haar voorgelegde namen (onder meer "Bulukey" en "Garas Jeereed"), merkt de Raad op dat dit

gekunstelde pogingen zijn om verzoeksters verklaringen met elkaar in overeenstemming te brengen die niet vermogen de motieven in de bestreden beslissing te wijzigen, te meer nu deze fonetisch niet gelijkaardig zijn en verzoekster de namen evenmin herkende wanneer deze tijdens het gehoor werden voorgelegd.

3.2.4. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker en is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Verzoekster kan bezwaarlijk menen dat alle ongestaafe en ook thans niet geobjectiveerde beweringen van verzoekster inzake Qorioley moeten onderzocht worden. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335). Bij nazicht van het gehoorverslag blijkt daarenboven dat de vermelde elementen geenszins vermogen de overige onwetendheden, vaagheden en fouten te compenseren, laat staan om te buigen. De bestreden beslissing moet immers worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag.

3.2.5. Verzoekster tracht voorts haar onwetendheid inzake het socio-politieke leven in haar regio van herkomst te vergoelijken door te stellen dat zij helemaal niet geïnteresseerd was in politiek, geen kranten las of radio beluisterde en dat zij behoorde tot een kleine clan zonder macht in de regio. Verzoeksters kennis of gemis aan kennis staat haaks op haar voorgehouden profiel. Immers indien verzoekster opgroeide in een kleine sociale gemeenschap dan kan verwacht worden dat ze deze goed kent. Het is echter onaanvaardbaar dat verzoekster, behalve Inda'ade, geen namen kent van de lokale leiders van Al Shabaab, noch weet tot welke clan zij behoorden en evenmin weet wie voordien controle had over de regio (gehoorverslag p. 10), terwijl dergelijke kennis om veiligheidsredenen uitermate essentieel is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat een persoon die heel haar leven in deze regio gewoond zou hebben, hiermee niet bekend zou kunnen zijn.

3.2.6. Verzoekster haalt aan dat zij "*er niets aan kan doen dat zij geboren is in een minderheidsclan in een bepaalde omgeving*", dat zij werd geconfronteerd met de zorg over haar zus en later haar man heeft leren kennen. Verzoekster meent dat het fenomeen minderheidsclan in een bepaald gebied niet ongewoon is in Somalië. Verzoekster beweert tevens dat de kennis van het Somalische clansysteem enkel de geschiedenis en samenstelling van de eigen clan betreft. Het document van het CGVS dateert van 2004 en zou volgens verzoekster de conclusie van het CGVS niet kunnen rechtvaardigen. Verzoekster stelt tot slot dat zij als jong kind al te vaak ziek was en volgens verzoeksters raadsman zou dit een psychologische ziekte zijn geweest waardoor het niet onwaarschijnlijk is dat het onderwijs over andere clans op een laag pitje gestaan heeft. Verder verloor zij haar beide ouders op jonge leeftijd, behoorde zij tot een minderheidsclan en leefde ver buiten het kerngebied van deze clan.

Verzoekster stelt zelf dat het geboorteland van haar subclan in El-Ad ligt (gehoorverslag CGVS, p. 7), wat vlakbij de Ethiopische grens ligt in de provincie Hiraan, dit is op meer dan 400 kilometer van Qorioley en Tugaarey. Aangezien verzoekster aldus ver verwijderd is van haar eigen clan, moet zij een aannemelijke verklaring hiervoor kunnen bieden, in het minst kunnen duiden wanneer en waarom haar ouders zich zo ver van hun clan verwijderd hebben, *quod non*, terwijl de clan het volledige familiale, sociale en maatschappelijke leven bepaalt, alsook de veiligheid kan waarborgen. Dit ondergraaft verzoeksters asielrelaas in sterke mate. Verzoekster legt verder gebrekkige en foutieve verklaringen af omtrent de (sub-)clans die haar regio bevolken, terwijl de gestructureerde clancontacten het sociale en economische leven bepalen in Somalië en de kennis hiervan onmisbaar is in het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. De clanstructuren en de familiale clangeschiedenis worden reeds op zeer jonge leeftijd aan kinderen aangeleerd en doorheen het leven verder geïllustreerd. De kennis van de eigen en andere clanstructuren is voor verzoekster des te belangrijker gezien zij een lid is van een verafgelegen minderheidsclan. Verzoekster was reeds 15 à 16 toen haar ouders overleden zijn, wat een leeftijd is waarop dergelijke zaken zonder problemen aangeleerd en geïntegreerd kunnen worden. Aldus is redelijk te veronderstellen dat haar ouders haar voor haar eigen veiligheid en vlotte maatschappelijke omgangsmogelijkheden alle essentiële

clangegevens en -tradities hebben meegegeven of dat verzoekster deze achteraf over de jaren heen heeft geleerd op de markt. Verzoeksters bewering dat de CGVS in gebreke bleef door niet door te vragen, is niet ernstig nu verzoekster op de initiële vragen al geen antwoord kon geven. Daar waar verzoekster meent dat haar beweerde psychologische ziekte er aan in de weg zou hebben gestaan dat zij deze zaken zou geleerd hebben, laat verzoekster na elementen aan te brengen waaruit zou moeten blijken dat zij al op zeer jonge leeftijd aan een psychologische aandoening zou geleden hebben, te meer nu in de attesten verwezen wordt naar latere problemen. Daar waar verzoekster nog verwijst naar het orale onderwijssysteem en de kwaliteit ervan, stelt de Raad vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat in de Somalische samenleving genealogische afstammingslijnen vanaf een zeer jonge leeftijd aan kinderen aangeleerd worden en de patriarchale afstamming tot in de details mondeling wordt doorgegeven, waarbij deze mondelinge overlevering van informatie binnen een clan of samenleving niet noodzakelijk gelinkt moet worden aan een onderwijssysteem, maar eerder eigen is aan een clantraditie. Het staat verzoekster vrij aan te tonen dat de desbetreffende informatie niet meer actueel zou zijn, doch verzoekster laat in deze na concrete en objectief verifieerbare elementen aan te dragen.

In zoverre verzoekster meent dat de commissaris-generaal enkel poogt te weerleggen dat zij Somalische is afkomstig uit een welbepaald dorp, en niet dat zij een Somalische is uit een ander dorp of streek, benadrukt de Raad nogmaals dat de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker ligt (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Indien verzoekster suggereert dat zij een Somalische is, afkomstig uit een ander dorp, dan wijzigt zij haar eigen verklaringen, wat niet ernstig is en haar gebrek aan medewerking aantoont. In deze verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335). Aangezien verzoekster haar asielrelaas in Tuberay / Tuberey situeert, diende de commissaris-generaal enkel de oprechtheid van deze verklaring na te gaan.

3.3. Verzoekster verwijst naar het door haar neergelegde medisch verslag en stelt dat zij nog steeds te maken heeft met het verdringen van de traumatische ervaring. Verzoekster haalt aan dat zelfs wanneer deze kenmerken *per impossibile quod non* thans niet langer als een ziekte zouden gekwalificeerd worden, deze elementen nog steeds kunnen meespelen bij een gehoor en zeker wanneer een open vraag wordt gesteld. Dat voormelde kenmerken juist wijzen op het niet willen en kunnen spreken over het gebeuren en het verdringen ervan.

Aangaande het voorgelegde medische verslag, stelt de Raad vast dat hierin enkel een verband wordt gelegd met "traumatische ervaringen" die de patiënt heeft meegemaakt, zonder deze nader te benoemen. In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het medisch verslag een samenvattende weergave bevat van verzoeksters verklaringen dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de feiten zou kunnen aantonen. Verzoekster kan dan ook niet beweren dat het medische attest het geloofwaardig vindt dat de vastgestelde toestand veroorzaakt wordt door de trauma's in het land van herkomst, noch kan zij stellen dat de commissaris-generaal in deze een plausible verklaring vervangt door eerder hypothetische mogelijkheden.

Ten slotte kan verzoekster het aantonen van bekendheid met de feitelijke en onmiddellijk waarneembare omgeving van haar geboortedorp, waar zij ook heel haar leven heeft gewoond en gewerkt, met het clansysteem en de clantradities waarmee ze opgroeide niet gelijkschakelen met het opnieuw ophalen van "traumatische ervaringen". Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat de dossierbehandelaar verzoekster professioneel ondersteunde en dat verzoekster geen problemen had om te antwoorden. Voorts heeft ze evenmin nodig geacht aan het begin en op het einde van het gehoor enige opmerking in dit verband te maken.

3.4. Verzoekster wijst er voorts op dat zij een document – *in casu* een nationaliteitsverklaring – heeft voorgelegd dat haar geboorteplaats en haar Somalische nationaliteit bevestigt. Verzoekster meent dat een Somalische ambassadeur en diens diensten geacht worden een veel grotere kennis te hebben van Somalië en diens bewoners dan een asielinstantie, zodat men door gerichte vragen veel vlugger tot een beslissing kan komen of de betrokkene al dan niet een Somalische persoon is die geboren is op een bepaalde plek, dat dit bovendien veel vlugger kan doordat geen tolk wordt gebruikt en dat de persoon zelf ook veel vlugger zal antwoorden aan een persoon van diens nationaliteit, dat daarbij niet

noodzakelijk dient te worden bepaald of iemand van deze of gene (sub)clan is, dat daarbij enkel de door de ambassadeur relevant geachte gegevens voor een geboortebewijs dan wel een nationaliteitsbewijs worden nagegaan.

Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Het volstaat niet louter documenten neer te leggen maar tevens moet aannemelijk worden gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten zijn daarbij slechts één element in de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat zoals reeds hoger werd opgemerkt, *in casu* niet het geval is. Immers werd hoger gewezen op verzoeksters onbekendheid met de correcte naam van de opgegeven geboorteplaats (Tuberay en Tuberey en niet Tugaarrey) .

Daargelaten of het aan de geaccrediteerde medewerkers van de Somalische ambassade toekomt om te oordelen over de toekenning of de intrekking van de Somalische nationaliteit, stelt verzoekster verder ter terechtzitting dat zij geen documenten diende voor te leggen, dat haar onmiddellijk een geboortecertificaat en de daaropvolgende keer een nationaliteitsattest werd uitgereikt en dat dit alles op basis van een interview gebeurde dat zij had met een zekere M. waarbij zij vragen diende te beantwoorden betreffende haar geboorteplaats, haar clan en Qorioley. Volgens haar eigen verklaringen merkte ook M. op dat zij Tuberay / Tuberey verkeerd uitsprak. Op het CGVS verklaarde verzoekster dat het interview slechts 10 minuten in beslag nam (gehoorverslag p. 6). De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster bij de Somalische ambassade te Brussel veel oppervlakkiger en korter ondervraagd werd dan voor het CGVS, wat verzoekster tevens bevestigt. Verzoekster stelt tevens dat ze evenmin kon antwoorden op de gestelde vragen. Daarenboven wordt in de door verweerder overgemaakte actualisering van de *Subject Related briefing* "Somalië" "Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991", inzake de afgifte van identiteitsdocumenten aan de Somalische ambassade in Brussel uitdrukkelijk gesteld dat "*Ook hier geldt dat deze administratieve instantie niet over de nodige middelen beschikt om de identiteit/nationaliteit van de aanvrager te controleren door het gebrek aan beschikbare bronnen. Het bericht van de Directie Protocol (van FOD Buitenlandse zaken) dat aan de Somalische ambassade te Brussel er officiële documenten worden verkocht door de lokale, niet officieel in dienst zijnde, medewerker (chauffeur) [M.], ondermijnt de bewijswaarde van de door deze ambassade afgeleverde documenten. Bovendien stelt dit gegeven de transparantie van de werking van deze overheidsdienst in vraag. Deze situatie maakt het immers mogelijk dat documenten die door deze ambassade worden afgeleverd en beantwoord aan de formele vormvereisten, toch niet waarheidsgetrouw zijn.*"

Betreffende het geboortecertificaat stelde de commissaris-generaal reeds terecht vast dat het door verzoekster afgelegde interview bezwaarlijk kan worden beschouwd als een diepgaand onderzoek naar haar afkomst. Uit al het voorgaande concludeert de Raad dan ook dat de bewijswaarde van de voorgelegde nationaliteitsverklaring, ook al wordt niet betwist dat dit stuk werd uitgereikt door de Somalische ambassade, niet kan overtuigen als identiteits- of nationaliteitsbewijs.

In zoverre verzoekster verwijst naar de aanvaarding van bepaalde documenten van de Somalische ambassade bij het afleveren van *laisser-passers*, wijst de Raad erop dat het niet behoort tot de bevoegdheid van de Raad om in onderhavige procedure te oordelen over de wijze of de technische aspecten van een vrijwillige repatriëring. Er kan enkel vastgesteld worden dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze een Somalische is afkomstig van Tugaarrey en ze voorts zelf de verantwoordelijkheid draagt zich nuttig en correct te legitimeren.

Voor iedere vorm van internationale bescherming berust de plicht tot medewerking op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). In zoverre verzoekster verwijst naar een arrest van de Vaste Beroepscommissie, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtcollege is waarvan de uitspraken

geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942), noch dat hij gebonden is door de uitspraken van de vroegere Vaste Beroepscommissie. Daarenboven is geenszins aangetoond dat het hier vergelijkbare zaken betreft, te meer daar verzoeksters verwijzing naar een asielaanvraag in Duitsland geen enkele grond in het administratieve dossier noch verzoeksters verklaringen vindt, zodat er kan worden van uitgegaan dat het hier een materiële vergissing betreft.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden wijst de Raad erop dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Voor zover artikel 3 EVRM overeenstemt met artikel 48/4, § 2 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt verwezen naar wat volgt.

4.3. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reikt geen andere elementen aan. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Wat artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet betreft, benadrukt de Raad dat verzoekster geen band aantoonde met Somalië, niet aannemelijk maakt dat de inhoud van de voorgelegde identiteitsdocumenten waarheidsgetrouw is en daarenboven blijkt dat haar verklaringen evenmin werkelijk werden onderzocht door de instantie die deze documenten uitreikte. De Raad kan enkel besluiten dat verzoeksters Somalische afkomst uit de regio van Tugarey / Qorioley niet is aangetoond en dat dientengevolge evenmin aannemelijk is gemaakt dat haar vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Somalië.

4.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK